

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: ROMANCE

Citation: Møller, Poul Martin: "ROMANCE", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 48.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid61006/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Op lystig! flet os et Silkegarn!
Væk med Forstand!
Kom lystig i Haven, du gamle Barn!
Med den lystige Mand.

To Skamler dem vil vi sætte os paa
Med barnlig Hu;
Og Sommerfugle, de røde, de blaa,
Dem fange vi nu.

Som Svalen bygger en Rede fin
Paa styrtede Mur,
Saa vil jeg nu her i det skønnes Ruin
Slaa op mit Skur.

Og naar de da visne, de Roser to,
Saa visne vi med.
Vi ville da sove sammen i Ro,
I en evig Fred.

ROMANCE

Da Vaaren med Blomster og Fugle kom,
Og Frøerne kvækkede rundtenom
I Kæret,
En Ridder førte sit Skib i Havn;
Højt flagrede Silkeflaget i Stavn
For Været.

Han steg paa det bøgebevoksede Næs,
Da skreg i Luften de vilde Gæs
Foroven;
I Hornet han blæste for Slottets Grav,
Saa Bøvtastenene Genlyd gav
I Skoven.

En Vægter tren over Porten frem:
»Hvo gæster den vældige Ridders Hjem
Og Volde?«
»Sig, Dreng! hvor lider den Rose skær,
For hvem der er brækket ti Tusind Spær
Paa Skjolde?«

»Den Jomfru baldyrer sin Sko til Dans;
I Morgen hun lægger sin Jomfrukrans
Og Bælte.«
»Saa frisk, mine Gutter, gør Skibet flot!
Selvbuden til Gilde var aldrig godt
For Helte.«

Saa fore de atter al Verden om,
Til Blaamænds Land og det hellige Rom
Med Vælde.
Og alle de Kæmper, som kom dem nær,
Hel djærvelig med deres skarpe Sværd
De fælde.

Da atter fra Busken i Thules Vang
Smaaafugle fløjted en Elskovssang
Vemodig,
Da styred de Dragens forgyldene Fjæs,
Hvor Skoven stod ved det enlige Næs
Saa frodig.

Rask over Slottets Grav han sprang,
Og stødte paa Porten, saa Malmet klang,
Med Aaren:
»Hvor lider i Slottet den unge Viv?
Hvad bruger den hulde for Tidsfordriv
I Vaaren!«

»Vor Frue hun stikker en Skjorte skøn,
Deri vil hun bære sin liden Søn
Til Daaben.«

»Kom, frisk da, Dreng! til Vaabenbrag!
Ej Børneskrigen er Mænds Behag.
Til Vaaben!«

Saa fore de atter vor Jord omkring
Og kørte med fremmede Kæmper i Ring
Paa Havet.
Tit sloge de Præsten i Messesærk;
De gjorde sig baade hos Læg og hos Klerk
Begavet.

Da Græsset atter var grønt i Nord,
Igen han vandrer paa Thules Jord
Til Næsset.
Men, førend han kom for den høje Port,
Han møder en Baare, med Skrinet sort
Belæsset.

»Hør sig mig, I Kvinder i sorten Lin,
Hvo ligger hist i det lange Skrin
Saa stille?«

»O Jammer! se her i det snævre Rum
En Moder, som kryster i evig Slum
Sin lille.«

»Ha, Svende! vogter jeg vel for at le
Ad min sidste Taare, som her I se
Mig skjule;
Men følger mig tyst til urolige Strand.
Lev vel for evig, mit Fædreland
I Thule!« ---

Nu spredte de Sejlet for Nordens Blæst
Og droge bestandig fra Øst til Vest
Paa Vandet.
Saa mødte dem tyve Snækker mod en.
Nu rulles af Bølgen hans snehvide Ben
I Sandet.

BRUDSTYKKE AF ET DRAMATISK DIGT

Et Torv ved Havnen i en lille By.

En ung Mand til Hest.

Trofaste Ganger! tving din Flyvelyst.
Jeg klapper jo din sorte Svanehals
Og vil, at du med sindig vekslet Fod
Din Herre skal igennem Staden drage.
Thi ret i Mag jeg nu betragte maa
Det stenkædet Torv og Havnens Bølger,
Hvorfra den lette Morgenluft mig bringer
Et lifligt Aandedræt, og Øen hist,
Som løfter sine rigtkædede Bøge
Højt over bredden Vand. Vemodigfro
Jeg ser den velkendte Skueplads,
Hvorpaa tilforn min Skæbne drog for Lyset
Et dejligt Optrin af mit unge Liv.
Hvor her er tavst! Hver Borger med sin Hustru:
Nu sover bag det blommede Gardin;
Kuns Nattens tungkædede Vægter tramper
I fjærne Stræde med beslagne Sko.
Halv staar i Vandet Solens røde Skive,
Og over den er hængt en kulsort Sky,
Ret som en Røg fra Himlens Morgenflamme.
Urolig flakker Maagen med sit Skrig
Og strøjer Bølgen med sin hvide Fjer.